

Varför bedrövar du dig, min själ och är så orolig uti mig? Hoppas uppå Gud!

Vem är du, som nödgas hava en hopplös eller hjälplös sorg? Finnes nu någon ställning, som den allsmäktige Guden icke kan hjälpa? I Faderns, Sonens och den helige Andes namn – bort all sorg! bort all misströstan! Gud kan allting hjälpa! Fadern, som så älskade världen, att han för henne utgav sin enfödde Son – har icke han nog kärlek? Sonen, som utgivit sitt blod för oss, då vi ännu voro ovänner – är icke han med sin förtjänst tillräcklig till *alla, alla* dina synders utplånande? Den helige Ande, som sökt, kallat och dragit *oss*, då vi blott flydde Gud och älskade synden – bar icke han både vilja och makt nog att bota allting? Besinna dig, min själ! Varför bedrövar du dig så, som de, vilka icke hava något hopp? I Faderns, Sonens och den helige Andes namn – var glad, vänd dig till Gud, beklaga dig, bed, tro, tacka och lova!

Den salighet, till vilken Fadern skapat oss och Sonen återlöst oss, och till vilken den helige Ande stundligen kallar och förhjälp oss, är tusenfaldigt större, än allt detta onda, som syndafallet, djävulen, världen och våra egna synder uppfyllt och omgivit oss med. Blott en droppe av Guds nåd och ljuvlighet kan rikligen överväga allt ont. *För dem, som älska Gud*, nödgas *allting, allting*, även det värsta onda, samverka till det bästa och omsider till fröjd och glädje. Guds vänskap och saligheten i honom gör ock allt bittert ljuvt.

Augustinus säger »Din salighet, o min Gud, gjorde för Stefanus bojorna och stenarna ljuvliga och för Laurentius det halster, på vilket han stektes. I din salighet ginge apostlarna glada från rådhuset, att de vore värdiga lida smälek för ditt namns skull. Andreas gick fröjdefull till korset, ty han älskade din salighet. För denna salighets skull fruktade icke Petrus att utvälja galgen och korset; icke heller Paulus att uträcka sitt huvud för svärdet. För din salighets skull utdrack Johannes frimodigt den giftfyllda bägaren.

Så snart aposteln Petrus blott erhöll en försmak av denna salighet, glömde han allting här på jorden och började som en drucken att ropa: »Herre, här är oss gott att vara, här vilja vi bygga hyddor», bär vilja vi bo och förbliva, här vilja vi innerligen och hjärtligen betrakta dig; ty vi behöva intet annat därjämte; det är oss nog, o Herre, att vi se dig och varda mättade med denna sällhet. Dock hade han icke smakat mer än en droppe av din salighet och fick likväl strax en leda till all annan fröjd. Vad skulle han då hava sagt, om han fått njuta hela ymnigheten av din godhet och ljuvlighet, vilken du förbehållit åt dem, som frukta dig! – Denna din utsägliga salighet smakade ock den fromma jungfrun Agata, om vilken vi läsa, att hon glad och fröjdefull gick till fängelset, likasom till ett gästabud.

Samma salighet erfor, såsom jag förmodar, han, som utropade: »O, Herre, huru stor är din glädjes rikedom, vilken du förvarat åt dem, som frukta dig!» – och han, som utbrast: »Smaken och sen, huru ljuvlig Herren är!»

Varför bedrövar du dig då, min själ, och är så orolig i mig? – Jesus Kristus, i går och i dag och i evighet. Bort bedrövelse! Bort oro och ängslan! Herren är nära.

- C-O Rosenius (1851)

© Pietisten

Texterna får användas fritt, helt eller delvis, digitalt eller analogt, kopierat eller tryckt om syftet är att främja Kristi rikets tillväxt.

www.pietisten.com